

Mee naar de FIFA Womens Worldcup!

Jeetje, dat je als sportfysiotherapeute mee mag naar groot eindtoernooi is natuurlijk een ongelooflijk grote eer!
Nu een drie weken na thuiskomst geniet ik nog steeds na van alle ervaringen!

Het team bestond uit 25 speelsters en nog zo'n 36 stafleden. De oranje leeuwinnen hebben nog nooit zo'n uitgebreide staf gehad als tijdens deze WK.

De medische staf bestond uit 2 sportartsen, 3 fysiotherapeuten en 1 sportmasseur.

Als fysiotherapeut ben je verantwoordelijk voor de paramedische behandeling, het fit houden van de speelsters en het op de been krijgen van geblesseerde speelsters. Daarnaast ook kracht- en hersteltrainingen begeleiden.

We zijn eind juni gestart in Nederland. eerst een week in Zeist en daarna nog een ruime week in Horst. Wat oefenwedstrijden hier&daar om op elkaar ingespeeld te raken als team.

Begin juli vertrokken wij met z'n allen naar Sydney voor ons Pre-camp. Na 24 uur vliegen en +8 uur tijdsverschil was acclimatiseren het voornaamste doel. We vlogen naar Oceanië waar het nu winter is. In Sydney was het nog best aangenaam met zo'n 15 graden Celsius.

Na zo'n 9 dagen trainen zijn we eindelijk naar ons Basecamp gevlogen in Tauranga, New Zealand. Met opnieuw een tijdsverschil van 2 uur met Sydney. (+10 uur met NL)

Een prima hotel, met vlakbij een trainingsveld. Dit hotel was "ons thuis" gedurende het toernooi.

De dag na onze aankomst in NZ zijn we officieel welkom geheten door de Maori gemeenschap. Ze hebben een 'Pohiri' ritueel uitgevoerd waarin we welkom werden geheten als vrienden op hun heilige land. Met deze ceremonie wensten ze ons ook voorspoed en geluk toe. Er waren speeches, culturele voordrachten, zang, dans en op het laatst een 'hongi' Dat is een traditie waarbij twee mensen hun neuzen tegen elkaar aandrukken.

In overleg met onze teamarts is afgesproken dat dit het schudden van een hand zou worden.

Toen nog samen wat eten en drinken om de ceremonie te bezegelen.

24u voorafgaande aan de start van onze eerste wedstrijd tegen Portugal moesten er nog twee speelsters naar huis toe worden gestuurd. Er mochten maar 23 speelsters op het toernooi formulier. Deze speelsters (1 keepster & 1 speelster) wisten al dat ze weer naar huis zouden vliegen bij aanvang van het pre-camp. Maar afscheid nemen blijft moeilijk en verdrietig.

Ons Basecamp is in Tauranga, het noorden van het noorder eiland, en de wedstrijden zouden worden gespeeld in Dunedin (zuid eiland) & Wellington (in het zuiden van het Noorder eiland)

Heel veel reizen dus.

De weken in de poulefase zouden er ongeveer zo uitzien:

Dag 1: reizen naar wedstrijdlocatie + trainen

Dag 2: trainen

Dag 3: wedstrijd + reizen terug naar Tauranga

Dan ongeveer twee dagen in Tauranga om vervolgens weer te reizen naar de volgende locatie.

Gezien de poule waarin we zijn geloot, maak je een inschatting van de kansen. We hebben Portugal, USA -toen regerend wereldkampioen- en Vietnam geloot.

Dus theoretisch gezien zouden we 2e in de poule moeten kunnen worden. En dán mogen we naar de volgende poule.

We troffen Portugal in Dunedin en dat is een lastige tegenstander. We wisten dat het hard werken zou worden. Gelukkig een overwinning als resultaat! (1-0)

Daarna USA. De speelsters waren gedreven en extra gemotiveerd om deze wedstrijd te winnen.

Een spannende wedstrijd met een gelijkspel (1-1) als resultaat.

De laatste wedstrijd in de poule was Vietnam. Met een dikke winst (0-7) afgesloten.

Uiteindelijk bleek dat USA teveel punten had verloren waardoor de Oranje leeuwinnen 1e zijn geworden in de poule.

Dit is gunstig omdat je dan de nr 2 van de kruispoule treft.

Hoppa! Door naar de achtste finales!

Tegenstander: Zuid Afrika

Deze wedstrijd tegen Zuid Afrika zou worden gespeeld in Sydney. afscheid van 'ons' hotel in Tauranga, hier komen we helaas niet meer terug.
Sydney, here we come! 3 uur vliegen met -2 uur tijdsverschil.

Zuid Afrika! Een lastig, moeilijk in te schatten, tegenstander
Hier was het erop of eronder! Als we zouden verliezen werden we uitgeschakeld en zouden we naar huis moeten.
Opnieuw winst! 2-0
Door naar de kwart finales. wij horen nu bij de beste 8 van de wereld!

Terug naar New Zealand. Nu (opnieuw) naar Wellington. We treffen Spanje.
Altijd een moeilijke tegenstander. Geweldige voetbalsters, temperamentvol voetbal. Spanje heeft een rumoerig jaar achter de rug waarbij 15 speelsters van het nationale elftal zijn opgestapt vanwege problemen met de bondscoach.

Zou dat in ons voordeel werken??

Onze meiden zijn gretig en ruiken de halve finale al. Een aantal van onze speelsters spelen in Spanje of spelen met speelster van spanje. Dat maakt de Oranje Leeuwinnen extra gretig!

Hard werken! We mogen ons geen fouten veroorloven, die zullen genadeloos worden afgestraft.
Billenknippend komen we met een 1-1 de reguliere speeltijd door. Nu een verlenging. nóg 2x15 min speeltijd.
We hopen op gelijkspel waardoor we penalty's kunnen gaan nemen, maar helaas. Vlak voor einde verlenging toch een doelpunt tegen

Ineens is het afgelopen.... Verslagen team, huilende speelsters.

We gaan terug naar huis...

Dat is heel raar... we zitten ondertussen bijna 7 weken in een soort 'onderzeeër' met elkaar.

Drukke dagen, een ramvol programma... naar ineens niets meer...

Een zeepbel die ineens uit elkaar spat.

15 vluchten gemaakt, qua kilometers ruim een rondje om de wereld gevlogen.

We zijn in de aansluitende dagen op 6 verschillende vluchten, via verschillende landen, naar huis gevlogen.
Om op Schiphol weer in de armen te kunnen worden gesloten door m'n gezin en familie.

Ongelooflijk veel mensen uit het dorp hebben met mij meegeleefd! Al voor vertrek... 'Nog een weekje he...!'
Drop voor onderweg, berichtjes via Whats app of social media, mensen die speciaal naar de praktijk bellen om te horen hoe het gaat aan de andere kant van de wereld. Hartverwarmend!
Dit typeert Akersloot!

Ik kijk terug op een geweldige ervaring. Eentje die ik NOOIT meer ga vergeten.
Akersloot, Dank voor alle support! Dat maakte deze ervaring extra speciaal!

